

[Behnke]

personalegrupperne, og som overhovedet ikke er parat til at sige det lille trebogstavsord nej, hver gang der bliver gjort forlangender, hver gang der skal føres overenskomstforhandlinger osv. osv. Hver gang er man parat til at hælde endnu flere penge ud, og det er man selvfølgelig, fordi det ikke er ens egne penge, men skatteydernes.

Økonomen og forfatteren Frank Dahlggaard udgav i januar 1988 et særtryk med en række af sine bedste værker, og dér skriver han på den første side:

»Hvor mange er klar over, at de samlede offentlige udgifter efter 6 års borgerligt styre er over 20 mia. kr. større i fast købekraft, end da statsminister Poul Schlüters regering tiltrådte i 1982?«

Problemet er jo ikke kun, at der er ansat en masse mennesker i den offentlige sektor, som er forhindret i at lave et ordentligt stykke arbejde ude på en produktionsvirksomhed, men disse mennesker skal have udbetalt nogle klækkelige lønninger, der udelukkende bliver betalt af én lomme, nemlig skatteydernes.

Der er sket mange ting, mens vi har haft borgerlig regering. Man har ændret budgetterings-systemet, man er gået over til moderniseringer og har lavet indtægtsdækket virksomhed, og man er også så småt gået i gang rundt omkring med forskellige former for privatisering. Man har ladet naturgasprojektet, Storebæltsforbindelsen osv. etablere i form af aktieselskaber, og derfor er det svært i dag at få et præcist tal på, hvor mange der egentlig er ansat i den offentlige sektor. Jeg har tidligere i debatten benyttet mig af tallene fra Danmarks Statistik, men de har altså den begrænsning, at de kun omhandler folk, der er direkte ansat.

Spørgsmålet er så: Hvor stor er den offentlige sektor egentlig blevet, hvor mange er der blevet ansat siden 1982? I Morgenavisen Jyllands-Posten den 28. juni 1987 laver nationaløkonom ved Handelshøjskolen i København Jesper Jespersen en opremsning, hvor han klart tilkendegiver, at mindst 70.000 er blevet ansat ud over de officielle 20.000, der er kommet til siden 1982. Og det er til at få myrekryb over, at så mange er blevet ansat ekstra, ud over hvad de officielle tal tilkendegiver.

Er der så slet ikke noget håb i fremtiden? Debatten i dag vidner om, at man i hvert tilfælde fra regeringens side ikke har tænkt sig at gøre så

særlig meget ved det. Finansministeren kunne fortælle os – og det er blevet bekræftet af flere ordførere – at regeringen har en plan om, at den offentlige sektor de næste 10 år skal reduceres med 100.000 personer, sølle 10.000 om året. Vi må gøre os klart, at det går ganske enkelt ikke, hvis man ikke har tænkt sig at tage kraftigere fat om ondets rod, end tilfældet er.

Det er ikke tilfældigt, at jeg netop i dag har valgt at citere de store erhvervsorganisationer, for når alt kommer til alt, er det deres medlemmer, altså produktionsvirksomhederne, der betaler regningen hver eneste gang, regeringen eller Folketinget tager initiativ til at ansætte flere mennesker. Og de kan ikke længere betale regningen, de er ikke længere i stand til at klare de meget betydelige byrder, man lægger på deres skuldre. Derfor er det efter vores mening sørgeligt, at regeringen ikke har noget bedre at byde på end det, vi er blevet præsenteret for her i dag, men vi må jo pænt vente på, at de næste officielle tal kommer fra Danmarks Statistik, så vi kan dokumentere, at det, der er blevet sagt her i dag, desværre ikke holder.

Vi er skuffede i Fremskridtspartiet, ikke på egne vegne, men på den danske befolknings vegne.

Glistrup (FP):

Det er formentlig en uanfægtelig konklusion af dagens debat, at den som så mange gange før har vist, at ikkefremskridtspartierne i Folketinget – i øjeblikket syv stykker – er en klæg og sammenhængende masse, der fuldstændig ensartet argumenterer imod Fremskridtsforslag og hævder, at Fremskridtsforslagene er aldeles forfejlede. Vi er selvfølgelig kede af, at vi skal opleve det igen, efter at vi har siddet 15 år i Folketinget og oplevet, at udviklingen har givet os ret. Alt, hvad vi har sagt igennem årene, har udviklet sig sådan, som vi har foruddiskonteret det, og hvis der i dag skulle stemmes om Fremskridtspartiets forslag, der blev nedstemt i 1970'erne med samtlige ikkefremskridtspartistemmer, så var det lige så givet, at de pågældende forslag ville blive vedtaget, som det er, at de forslag, vi behandler her, også vil blive vedtaget, inden århundredet er rundet ud.

Men det er sørgeligt, at denne samlede masse af de syv andre partier forfalder til at bruge argumentation, som ikke bringer debatten ret meget videre, og taler om, at det er »usammen-